

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ В РОМАНАХ

Валентин
ЧЕМЕРИС

*Сини
зміненої богині*

Роман-есеї

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017

Пролог
СКІФСЬКА ТАЇНА

МІСЯЦЬ В ТРАВАХ РОСЯНИХ КУПАВСЯ...

Був у Скіфії (та й нині ще є, хоч Скіфії вже давним-давно немає) жовто-золотистий тюльпан, як і всі квіти країни сколотів (так називали себе скіфи), витвір чарівної Аргімпаси.

Місяць в травах
    росяних купався,
До зірок тяглася ковила.
Скіфська Афродита —
    Аргімпаса —
Степом зачарованим ішла.
І по тих галявах, де ступали
Її ноги, теплі і живі,
До схід сонця
    сходили тюльпани
І горіли кров'ю по траві...

Аргімпаса у скіфів була богинею краси і кохання (сказано ж у Бориса Мозолевського: скіфська Афродита) і ширше — життя та смерті. Осяйна і прекрасна богиня (вродливішої жінки за неї — і серед смертних, і серед безсмертних — годі й шукати у Скіфії) була жоною скіфського бога війни, грізного Арея. Місячними ночами спускалася вона з неба й, оповита золотим маревом, — що ховало її від очей простих смертних, йшла степом. Там, де незрівнянна ступала, з'являлися квіти. І першим квітнув тюльпан — улюблена квітка богині щастя й кохання. І скіфи (і мирні хлібороби, і войовничі кочівники, звані царськими скіфами, жорстокі повелителі племен, що населяли тоді Скіфію) були певні: таке диво, як тюльпан, що рівнозначно щастю людському, світу білому посилають лише боги.

Тож не дивно, що тюльпан у Скіфії вважали квіткою кохання і щастя людського. І коли по весні там чи там у степах

чи й побіля кочовищ з'являлися жовті дзвоники (звечора їх ще не було, а вранці — ось вони, наче з-під землі виринули!), як засмагли на вітрах і спекотному сонці лиця скіфів-хліборобів чи кінних вершників з луками світлили й добрішали: веселімося, наш край відвідала чарівна богиня любові й краси. Скіф'янки прикрашали тюльпанами своє волосся, стаючи ще гарнішими, і наставляли тоді ночі кохання, дні шлюбів, і Скіфія сповнювалась смаглявими скіфенятами...

І так тривало рік у рік, вік у вік. І так, здавалося, триватиме завжди. Але — не судилося...

Сьогодні від Скіфії — колись Великої, адже всього лише дві тисячі років тому (вік, як для історії, незначний) вона займала майже всю територію теперішньої України (принаймні її степову та лісостепову частини від Дунаю до Дону, від гір Криму й до зони лісів на півночі), zostалися нам у спадок, крім кількох десятків гектарів незайманих її степів (хоча б Хомутинські степи, Михайлівська цілина, заповідники «Кам'яна Могила» чи Асканія-Нова та ще де-де куці обніжки колись немір'яних степових просторів), ще знані у всьому світі могили, звані курганами (розкопані археологами і ще не розкопані, але майже всі протягом століть пограбовані), золоті витвори її в музеях — наших і чужих, — легенди й історія, що є водночас і нашою, ранньоукраїнською історією; а на довершення — золотий скіфський тюльпан — невеличкий, із крученими листочками жовтого кольору. (Жовтий колір є первинним, похідним від зеленого, тобто другий колір у природі).

Його відкрив — як новий, до того не відомий науці вид, — описав і на честь Скіфії скіфським назвав наприкінці двадцятих років харківський ботанік І. Зоз. З іменем «скіфський» тюльпан назавжди увійшов у флору України. І хоч між кінцем Скіфії та початком України й пролягло тисячоліття (країна синів змієногої богині зникла у III ст., а перша літописна згадка про Україну датується 1187 роком), вони обидві волею історії стали коліскою цієї незвичайної квітки, що поєднала їх: матір'ю-прародителькою скіфського тюльпана є скіфська богиня Аргімаса, а названим батьком (це вже точно) — український ботанік.

Скіфія проіснувала — як політичне об'єднання племен під зверхністю скіфських кочовиків, як, зрештою, держава (з деякою умовністю вживаю цей термін) — з VII ст. до н. е. по

III ст. н. е., і тільки золотий тюльпан її, переживши всі потрясіння й катаклізми історії, загибель одних народів і з'яву інших в українських степах, живе та квітне й нині. А ось чи ростиме він ще й завтра-позавтра — того вже ніхто з певністю сказати не може. Як і про долю інших тюльпанів України, а їх у неї — разом із скіфським — вісім (маються на увазі первинні, дикорослі, не селекційно-гібридні, яких безліч): Шренка (слава Богу, цей вид ще зустрічається аж у восьми східно-південних областях та в Криму), південнобузький (квітне лише в двох областях), гранітний (лише у заповіднику «Кам'яна Могила» Донецької області), дібровний (у десяти лівобережних районах), змієлистий (зрідка на Сході), Калле (тільки в околицях Судака та на Керченському півострові), коктебельський (виявлений лише в околицях Планерського в Криму)...

І зникають вони не через несприятливі природні умови чи консервативні біологічні властивості, а під тиском господарської діяльності людини, зникають, хоч і мають від природи прогресивні дані: швидко ростуть і розвиваються, репродукують велику кількість насіння, легко розмножуються насінням і вегетативно. Тож у всьому винна людина, яка масово зриває квіти для букетів, знищуючи при цьому бульбоцибулини. (Як, між іншим, і пролісок, що його по весні центнерами вивозять на базари, особливо південні та в Криму, і навіть рейди, що їх улаштовує міліція на захист весняних квітів, не дають бажаних наслідків.) Але *«найбільшої шкоди завдає популяціям розорювання степів. Надмірне випасання вівцями степових і трав'янистих схилів руйнує останні пристанища тюльпанів»* (В. Собко. «Стежинами Червоної книги»).

Але чи не в найгіршому стані в Україні перебуває сьогодні квітка богині Аргімпаси. Скіфський тюльпан вже має застережливу позначку: ендем. Більше того: вузький ендем. Застереження науковців «ендем» означає поширення даного виду (іншими словами, його ареал), обмежене невеликим природним регіоном лише в одному географічному пункті планети Земля.

А тому скіфський тюльпан, що колись золотом сявав по всій Скіфії, сьогодні є вимираючим видом, що вже перебуває на грані повного зникнення з лиця планети Земля. Скіфи не забрали його з собою в могилу, передали його нам, ми ж повинні передати квітку любові і щастя своїм нащадкам. Та чи буде що передавати?

Він усе ще квітне веснами, сяючи — як і в прадавні скіфські часи — щирим золотом. Але вже зникнувши із степових просторів, дивом зачепився лише в Асканії Новій. Відступати йому вже нікуди, хіба що в небуття. Та й хто його порятує, як уже немає його матері, богині Аргімпаси. Але попри все, він ще квітне, і в його золотому сяйві проглядається Скіфія, наша, по суті, історія, яку нам не дано права забувати, як не дано права втрачати бодай одну рослину.

Та лихо нависло не лише над тюльпанами. Відкриймо згадувану вже книгу В. Г. Собка «Стежинами червоної книги». Центральний її розділ — «Зникаючі види рослин в природі та культурі». Знаєте, скільки він нараховує на сьогодні зникаючих (а деякі вже й зникли!) видів представників української флори? Аж — 179! І все це — разом із скіфським тюльпаном — є золотим квітковим фондом України. Сьогодні. Бо завтра його ж може й не бути. Ми не тільки не бережемо цей фонд, а — що гірше — заважаємо йому самому зберігатися, ось чому він під загрозою.

Виписую лише кілька (за браком місця) тривожних рядків із згадуваної праці: *«Гвоздика південно-бузька росте лише на гранітних відслоненнях Південного Бугу і його приток. Ніде більше на земній кулі такої рослини немає»*. НІДЕ БІЛЬШЕ!

«Волошка несправжньо-блідолускова відома тільки в заповіднику «Кам'яна Могила» (останнім пристанищем «Кам'яна Могила» стала й для тисячолітника голого та волошки бідлолускуватої).

І — як крик: *«Саме тут (у заповіднику «Кам'яна Могила» — В. Ч.) на залишках гірських скель, де пекельно праяжить степове сонце, доживає віку дрібненька папороть — вудсія альпійська. Немає сумніву, що карбононароджену вологолюбну горянку вповивали тумани Сарматського моря (20—6 млн років до нашої ери)»*.

І як тут не згадати застереження англійського натураліста Джеральда Даррера: *«В моїх очах зникнення будь-якого виду — це кримінальний акт, рівноцінний знищенню неповторних пам'яток культури, таких, як картини Рембрандта чи Акрополь»*.

Та й, зрештою, хіба наше життя після того, як зникнуть сольні видів рослин, стане кращим? Хіба не докором нам усім зву-

чить застереження про те, що вудсія альпійська доживає свого віку в заповіднику? Хіба ми за неї не в одвіті?

«В степу досі спить більша частина нашої історії», — якось зауважив один із дослідників, і це, коли ти опиняєшся один на один зі степом, та ще вночі, особливо гостро відчувається.

Всю ніч невгамовно підпадьомкав перепел (слава Богу, що хоч він ще не зник), закликаючи когось невидимого «Пить підем... Пить підем...» І всю ніч у степу чулися якісь шерхоти, шелест, чийсь свист (чи не стріли кочовиків крають повітря?), зітхання... Чиє? Кіммерійця? Скіфа? Сармата? Слов'янина?.. І лунав тупіт копит, і ти знову думаєш: чий? Кіммерійський, скіфський, сарматський, слов'янський? Чи, може, тупіт зниклих з цих степів — назавжди зниклих! — диких коней-тарпанів, колись таких поширених ще в скіфські часи.

Під ранок, вітаючи сонце, що ось-ось мало з'явитися, заспівав у небі жайвір — теж, як і тисячі літ тому. Нарешті з-за далекого обрію витнувся прут сонця, і промені його почали розходитися віялом, б'ючи в небо золотими стовпами. Та ось сонце і зовсім зійшло і позолотило на взгірку кам'яну бабу (теж уціліли — кам'яні! — лише де-де), а біля неї жовтим дзвоником спалахнув скіфський тюльпан. І товариш мій, показуючи на нього, радісно крикнув: «Дивись, він... Справжній скіфський тюльпан! Вночі, доки ми передрімували, тут була вона...» «Хто — вона?» — запитую пошепки. «Аргімаса, — так само пошепки відповідає товариш, — вночі, в золотому мареві ходила скіфська богиня краси та кохання. Ось чому тут вранці з'явився тюльпан, якого ще ввечора не було».

І так захотілося повірити, що й справді степом в золотому місячному мареві блукала скіфська Афродита, так захотілося, що й повірив у те. З вірою в диво, в богиню кохання, яка незримо витає і над нами, все ж таки легше — і квітці квітнути, і людині жити... Хоча іноді ні-ні та й думаю звідтоді: скіфська богиня залишила нам квіти і серед них — тюльпан. Ми, на відміну від її величності, звичайно ж, не боги (тут нас можна зрозуміти, але — не виправдати), прості, як кажуть, простісінькі, всього лише гомо сапієнси, та все ж і після нас мають з'являтися в рідному краї на наших слідах квіти — бо як же інакше? Бо що ж тоді чекатиме планету життя нашого з ласкавим йменням Земля і рід людський на ній?